

АГРОХОЛДИНГИ У ВИРОБНИЧІЙ ІНФРАСТРУКТУРІ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Ананійчук Ю.В., аспірант

Миколаївський національний аграрний університет

Розвиток сільських територій є процесом стабільного й збалансованого забезпечення розвитку сільської мережі і сільськогосподарського виробництва на основі реалізації комплексу економічних, соціальних і

екологічних заходів, спрямованих на збереження і збагачення людського потенціалу села – першооснови розвитку сільських територій [1].

Аграрні перетворення створили умови до формування агрохолдингів, що є принципово новим підходом в організації сільськогосподарського виробництва [2].

Підприємства холдингового типу мають змогу органічно поєднувати у собі більшість видів економічної діяльності, що дозволяє їм практично реалізовувати розширену модель кругообігу капіталу в умовах товарно-грошових відносин, що надає змогу мінімізувати більшість видів господарських ризиків та здійснювати виробничу діяльність на засадах розширеного відтворення [3].

Формування інтегрованих структур і розвиток агропромислового виробництва є одним із основних чинників, які визначають рівень розвитку соціальної сфери села та соціальний добробут селян. Від їх розвитку залежить забезпечення населення матеріальними благами, продуктами харчування, промисловими товарами, послугами та умовами, що задовольняють потреби сільського населення і відповідають їх інтересам.

Створення агрохолдингів є моделлю виходу сільськогосподарського виробництва із кризи шляхом розвитку сучасного конкурентоздатного аграрного комплексу, що характеризується випуском конкурентоспроможної продукції, здатної задовольнити потреби всіх секторів економіки; впровадженням у виробництво науково-технічних досягнень, ефективним застосуванням нових сільськогосподарських машин, матеріальних ресурсів, технологічних систем; розвитком інфраструктури аграрного ринку; раціональним використанням земель, впровадженням ресурсозберігаючих та відновлювальних технологій; високий рівень екологічної безпеки; досягнення ефективного функціонування структурних підрозділів аграрних об'єднань [4].

Встановлено, що основна діяльність агрохолдингів спрямована на виробництво продукції, її переробку і реалізацію, тобто має характерну

замкнену циклічність з отриманням грошових потоків, які сконцентровані і спрямовуються у ті сфери виробництва, де виникає потреба прискореного розвитку. Оскільки у сільськогосподарському виробництві присутня сезонність, то виникає можливість оптимізувати грошові потоки і спростити їх акумулювання, що складає труднощі одноосібним господарствам з проблемою їхнього руху.

Виявлено, що окрім власних фінансових ресурсів, агрохолдинг може використовувати ресурси компаній-засновників, інвестиції (через привабливість агробізнесу) та кредити банків, що надає можливість модернізації техніко-технологічної складової виробничих циклів, розпочинаючи від виробництва сільськогосподарської продукції до торговельної мережі з реалізації продуктів харчування. Цей фактор є безперечною конкурентною перевагою серед інших форм ведення агробізнесу. [5]

Отже, аграрні холдинги концентрують значні фінансові та трудові ресурси під своїм контролем, мають вихід на експортні ринки, доступ до технологій, залучають інвестиції, що в свою чергу надають додаткові переваги у лобюванні на міжнародному рівні

Список використаних джерел

1. Концепція розвитку сільських територій [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://minagro.gov.ua/node/14008>
2. Данкевич А. Є. Організаційно-економічні засади розвитку агрохолдингів / Данкевич А. Є. // Економіка АПК. – 2012 – № 1 – С. 26–29.
3. Ткачук В. І. Диверсифікація аграрного підприємництва: [монографія]
В. І. Ткачук. – Житомир: ЖНАЕУ, 2011 – 268 с.
4. Комплексна програма розвитку сільського господарства Житомирської області у 2009— 2010 роках та на період до 2012 року". — Житомир: Рута, 2009. — 304 с.

5. Олійник О.О. Соціально-економічна природа становлення і розвитку агрохолдингів / О.О. Олійник // Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. - 2012. - № 3(19). - С. 106-109.